

bedre den sære Tiltrækning, hun havde øvet paa ham nede i Italien. Han forstod hendes Overbærenhed og hendes blide Tankefuldhed, der kunde forraade saa megen æggende Medviden om Kødets Skrøbelighed.

Per tvivlede dog ikke et Øjeblik om Oprigtigheden af hendes Religiositet. Derfor tiltroede han hende ogsaa andre af Hjertets gode Egenskaber, og det var nu hans Haab, at han ved hendes Mellemkomst skulde kunne interessere Hofjægermesteren og maaske andre af Egnens Herremænd for sine Planer. At modtage en Haandsrækning af saadanne Folk vilde ikke trykke ham saa meget, hvorimod han stadig var fast bestemt paa ikke oftere at henvende sig til sin Svigerfader om Laan. Hvad denne maaske efter Brylluppet vilde tildele Jakobe i Form af Medgift eller paa anden Maade, skulde hun selv alene raade over. Det maatte ikke vedblivende kunne siges ham paa, at han levede af Philip Salomons Naadegaver.

Endnu havde han dog ikke kunnet finde noget belejligt Øjeblik til at bringe Sagen paa Bane. Der var saa meget andet, der optog ham, ikke alene i hans egen indre Verden, men ogsaa udenfor ham. Fremfor alt i Naturen. Efter tre Dages Forløb havde han kun lige faaet fortalt Hofjægermesterinden, at han med det første agtede sig paa en Studierejse til Amerika.

Vejret holdt sig stadig sommerligt, og Aars-tiden var netop den, der klædte Egnen allerbedst. Mark og Skov stod med sit friskeste grønne, og Engen var et eneste Blomstertæppe. Med Forvalteren paa Gaarden var han allerede bleven halv Kammerat. Han tilbragte gerne Hviletimen om Middagen ovre paa hans Værelse, der laa for